

Věc C-363/20**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

5. srpna 2020

Předkládající soud:

Fővárosi Törvényszék (Soud hlavního města, Maďarsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

29. června 2020

Žalobkyně:

MARCAS MC Szolgáltató Zrt.

Žalovaný: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Odvolací
ředitelství národní správy daní a cel, Maďarsko)**Předmět původního řízení**

Správní žaloba podaná proti správnímu rozhodnutí vydanému Odvolacím
ředitelstvím národní správy daní a cel.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Účetní zásady použité na zúčtování příjmů z poplatků — Rozhodnutí daňového
orgánu, které bylo vydáno v rámci kontroly daňového přiznání provedené po jeho
podání, v němž je prohlášen daňový dluh — Právo na spravedlivý proces v
kontextu řízení o daňové kontrole — Právní jistota — Zákaz zneužití práva —
Daňová pokuta — Přiměřenost — Započtení daňového dluhu přiznaného v
příslušném roce vůči konkrétnímu daňovému přeplatku vztahujícímu se k
předchozímu roku prostřednictvím dodatečného daňového přiznání — Rozšíření
přezkumu správce daně na rok předcházející nebo následující po příslušném roce
— Ochrana legitimního očekávání — Jednání daňového orgánu, které zakládá
legitimní očekávání

Právní základ: Článek 267 SFEU

Předběžné otázky

- 1) Je slučitelná s právem na spravedlivý proces, uznaným jakožto obecná zásada právní v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), a s obecnými zásadami právní jistoty, přiměřenosti a ochrany legitimního očekávání taková praxe daňového orgánu členského státu, podle níž v rámci kontroly daňového přiznání poplatníka prováděné po jejich podání — aniž je učiněn závěr o porušení ze strany poplatníka konkrétního účetního pravidla nebo věcné právní normy týkající se daně, jež byla předmětem kontroly, a aniž je upravena výše dlužné daně s ohledem na daňové přiznání za roky, k nimž se hospodářská činnost vztahuje — daňový orgán bez odůvodnění vyvodí existenci daňového nedoplatku na straně poplatníka z jediného důvodu, že tento poplatník ve svém daňovém přiznání nezhlednil mezi účetními zásadami obsaženými v zákoně o účetnictví členského státu dvě daňové zásady, které jsou daňovým orgánem vyžadovány, nýbrž dle vlastního uvážení se opřel o jiné zásady, o nichž se domníval, že se jimi řídí účetnictví jeho hospodářské činnosti?
- 2) Mohou být čl. 2 odst. 3 a článek 31 směrnice 78/660/EHS (Čtvrtá směrnice) vykládány ve světle práva na spravedlivý proces zaručeného v článku 47 Listiny a obecných zásad právní jistoty, přiměřenosti a ochrany legitimního očekávání, uznaných obecnými zásadami právními unijního práva v tom smyslu, že pokud v případě hospodářské činnosti, jež se vztahuje k několika hospodářským rokům daňový orgán nahradí účetní zásady zvolené poplatníkem za jiné účetní zásady, a v důsledku toho provede změnu účetních záznamů, které mají vliv také na předchozí a následující rok, pak má povinnost rozšířit svou kontrolu také na ty hospodářské roky, k nimž se hospodářská činnost vztahuje, a které tedy mají vliv na závěry daňového orgánu související s obdobím, jež je předmětem kontroly? Při kontrole daňových přiznání poplatníka prováděné po jejich podání musí daňový orgán zohlednit v hospodářském roce, který je předmětem přezkumu, účetní položky změněné prostřednictvím dodatečného daňového přiznání týkající se předchozího roku s takovým výsledkem, že zde byl přeplatek ze strany poplatníka v důsledku zaplacení daně před datem splatnosti, nebo je v souladu s uvedenými zásadami a se zákazem zneužití práva podle článku 54 Listiny takové jednání, podle něhož daňový orgán konstatuje existenci daňového dluhu k tíži poplatníka navzdory tomu, že měl přeplatek?
- 3) Je přiměřené uložit sankce za volbu případně nesprávné účetní metody konstatováním existence daňového rozdílu kvalifikovaného jako dluh navíc při zohlednění toho, že bude uložena povinnost zaplatit pokutu — ačkoli by se jednalo pouze o částku 10 %—, a úrok z prodlení, jestliže daň, která je předmětem sporu, byla zaplacena před datem splatnosti a figurovala zde v průběhu řízení až do konce jako přeplatek na běžném účtu žalobkyně, a

nevznikla zde tedy žádná ztráta na příjmech do státní pokladny, a neexistují indicie o zneužití?

- 4) Může být vykládána zásada (ochrany) legitimního očekávání v tom smyslu, že její objektivní základ, to znamená očekávání poplatníka, co se týče posuzování účetnictví, je opodstatněný, pokud daňový orgán provedl předtím nějakou kontrolu v sídle poplatníka, v jejímž průběhu vyhodnotil – ačkoli zde nebylo konkrétního prohlášení nebo se jen předpokládá na základě jeho chování - že předložení a vedení daňových dokladů, účetních knih a registrů bylo v souladu s právními předpisy, nebo se poplatník může dovolávat zásady legitimního očekávání pouze tehdy, když daňový orgán provede svou kontrolu daňových přiznání, která se týkají uzavřených účetních období, provedenou po jejich podání, a rozšíří-li ji na všechny typy daní a konstatuje výslovně souhlas s účetní metodou poplatníka? Jedná daňový orgán v souladu se zásadami právní jistoty a legitimního očekávání, pokud v pozdějších rozhodnutích přizná daňově-právní důsledky účetním nesrovnalostem takovým způsobem, že na základě skutečnosti, že předchozí kontrola byla čistě formální nebo neúplná, nebo že poplatník nedal výslovný souhlas, neuznává, že žalobkyně měla právo důvodně očekávat, že její předchozí účetní metoda byla správná?

Uplatňovaná ustanovení unijního práva

- Sedmá směrnice Rady 83/349/EHS, ze dne 13. června 1983, založená na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy o konsolidovaných účetních závěrkách [Úř. věst. 1983, L 193, s. 1 (zvláštní vydání ve španělském jazyce: kapitola 17, oddíl 1, s. 119); dále jen „Sedmá směrnice Rady“], články 16 a 17.
- Čtvrtá směrnice Rady 78/660/EHS, ze dne 25. července 1978, založená na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy, o ročních účetních závěrkách některých forem společností [Úř. věst. 1978, L 222, s. 11 (zvláštní vydání ve španělském jazyce: kapitola 17, oddíl 1, s. 55); dále jen „Čtvrtá směrnice Rady“], články 2 a 31.
- Listina základních práv Evropské unie, články 47 a 54.

Uplatňovaná ustanovení vnitrostátního práva

- A társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (zákon č. LXXXI z roku 1996 o dani právnických osob a dani z dividend (dále jen „TAO“), články 1 a 7. Podle článku 1 musí být tento zákon vykládán s ohledem na ustanovení a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (zákon z roku 2000 o účetnictví; dále jen „zákon o účetnictví“) a v souladu s nimi. Odlišná pravidla podle ustanovení zákona o účetnictví, která mají zajistit pravdivý a úplný obraz nemohou vést ke změnám daňové povinnosti. Podle článku 7 odst. 1 písm. s) se výsledek před zdaněním sníží o částku odpovídající 50 % zdanitelných příjmů

ze získaných poplatků jakožto výsledná částka před zdaněním za zdaňovací období.

- zákon o účetnictví, články 15 a 16. Dovolávaná ustanovení zakotvují základní zásady, které musí poplatník při svém zúčtování a vedení účetnictví zohlednit, k nimž patří, kromě mnoha jiných, zásada účetnictví na aktuální bázi.
- Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (zákon č. XCII z roku 2003 o obecném daňovém řízení; dále jen předchozí „LPGT“), články 44, 49, 87, 165, 170 a 171. Článek 44 odkazuje na formální náležitosti zaknihování a registraci a jejich zdokumentovaný charakter. Článek 49 se týká možnosti, aby poplatník upravil přiznání k dani prostřednictvím daňového „sebeočistění“. Článek 87 vyjmenovává způsoby kontroly a zdůrazňuje, že kontrola, jejímž předmětem je kontrolovat daňová přiznání po jejich podání, směřuje k období uzavřenému kontrolou. Článek 165 se týká přírážky za prodlení s platbou daně po uplynutí lhůty. Článek 170 definuje pojem daňového dluhu a nařizuje, aby byly zohledněny částky přeplatků při plnění daňové povinnosti. Článek 171 upravuje možnost snížit daňovou pokutu.

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 Žalobkyně, MARCAS MC Szolgálató Zrt. (dále jen „MARCAS MC“), převedla užívání ochranné známky ve svém vlastnictví na své přidružené společnosti za poplatek. Mezi stranami proběhlo vyrovnání tím způsobem, že MARCAS MC vydala čtvrtletně faktury na základě údajů o dosažených obratech, jak je posoudily přidružené podniky ve vztahu k příslušnému čtvrtletí. Na těchto fakturách MARCAS MC upravila povinnost platby při zohlednění rozdílu mezi údaji odhadnutými podle předchozího čtvrtletí a skutečnými prodejními cenami, a to tak, že odečetla z celkové částky svých faktur za příslušné sporné čtvrtletí tento rozdíl, nebo jej k nim připočetla.
- 2 Dne 11. března 2014 daňový orgán prvního stupně zahájil kontrolu v sídle MARCAS MC v souvislosti se zdaňovacím obdobím stanoveným mezi lednem 2010 a prosincem 2013. Podle zprávy o daňové kontrole sepsané dne 24. července 2015 předmětem této kontroly byly pouze operace spojené s poplatkem, a na základě přezkumu příslušných dokumentů a přiznání, byla uzavřena se závěrem, že praxe MARCAS MC byla v souladu s ustanoveními předchozího LPGT.
- 3 Dne 18. září 2014 daňový orgán prvního stupně zahájil kontrolu v sídle MARCAS MC v souvislosti se zdaňovacím *rokem 2013*, jejímž předmětem byla kontrola daňových přiznání provedená po jejich podání. Tato kontrola byla rozšířena na všechny daně a veškerou veřejnou podporu. Podle závěrů zmíněného orgánu účetní postupy, které MARCAS MC uplatnila na zúčtování příjmů z poplatků, nebyly v souladu se zásadou účetnictví na aktuální bázi zakotvenou v zákoně o účetnictví, neboť mimo jiné, v příslušné faktuře za první čtvrtletí roku 2013 zohlednila jako východisko, že snížila poplatky, příjmy z poplatků již zahrnutých do faktur za čtvrté čtvrtletí roku 2012 (které byly vyšší, než ty, které byly

založeny na skutečných údajích o obratu). Ve svém rozhodnutí ze dne 4. dubna 2016 daňový orgán prvního stupně konstatoval existenci daňového nedoplatku k tíži MARCAS MC a uložil jí pokutu ve výši 50 % z daňového dluhu a úroky z prodlení.

- 4 Po vydání rozhodnutí daňového orgánu prvního stupně začala MARCAS MC uplatňovat mechanismus daňového sebeočistění v souvislosti s jejími daňovými povinnostmi za roky 2011 a 2012. Z tohoto mechanismu vyplynulo, že její daňová povinnost se pohybovala v nižší částce, než jaká figurovala v daňovém přiznání odpovídajícím roku 2012, kdy vykazovala rozdíl jako přeplatek na svém běžném daňovém účtu.
- 5 V důsledku odvolání podaného MARCAS MC daňový orgán druhého stupně (dále jen „Odvolací ředitelství“) snížil výši pokuty o 10 % z daňového dluhu.
- 6 MARCAS MC podala proti rozhodnutí orgánu druhého stupně žalobu. Soud, který věc projednával, zrušil napadené rozhodnutí a nařídil Odvolacímu ředitelství, aby vydal nové rozhodnutí druhého stupně. V novém řízení rozhodnutí druhého stupně, přijaté dne 22. srpna 2018 změnilo rozhodnutí prvního stupně tak, že snížilo pokutu o 10 % daňového dluhu a snížilo úrok z prodlení, ve zbytku však toto rozhodnutí potvrdilo.

Základní tvrzení účastníků původního řízení

- 7 MARCAS MC zdůrazňuje, že musí být zohledněny zásady zakotvené v zákoně o účetnictví souhrnně, avšak Odvolací ředitelství se opíralo pouze o zásadu účetnictví na aktuální bázi, přičemž namítá porušení zásady právní jistoty a práva na spravedlivý proces. Odvolací ředitelství mělo vzít v předmětném roce v úvahu některé účetní položky změněné prostřednictvím dodatečného daňového přiznání souvisejícího s předchozím rokem, to znamená, že MARCAS MC splnila svou povinnost zaplatit daň před skutečnou splatností této daně. Navíc MARCAS MC tvrdí, že jde o porušení zásady (ochrany) legitimního očekávání, neboť s ohledem na předchozí kontroly její víra v to, že její jednání je i nadále souladné s právními předpisy, je opodstatněná, a proto od ní nebylo možné očekávat, že změní svou praxi, nebyla-li tato dříve daňovým orgánem zpochybněna.
- 8 Podle Odvolacího ředitelství musí být použity účetní zásady obsažené v zákoně o účetnictví a poplatník svým jednáním mohl porušit také všechny tyto zásady. Podle jeho názoru MARCAS MC vykládá tyto zásady nesprávně. Odvolací ředitelství navíc zdůrazňuje, že to, co je konstatováno v dokumentech z předchozí daňové kontroly, bylo čistě formální, neboť konstatování se vztahovala pouze ke splnění toho, co bylo stanoveno v předchozím LPGT.

Stručné shrnutí odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 9 Předmětem sporu je určení zdanitelného základu a typu zdanění právnických osob. V Maďarsku podle TAO (ve vztahu k dani právnických osob), představuje zdanitelný základ účetní výsledek vypočítaný podle zákona o účetnictví, přičemž TAO stanoví celou řadu opravných faktorů v souvislosti s tímto výsledkem. Podle názoru předkládajícího soudu je nutno účetní postupy uplatněné na příslušná plnění uskutečněná v roce 2013 přezkoumávat s ohledem na Čtvrtou a Sedmou směrnici Rady, které byly v tomto zdaňovacím období, jež bylo předmětem kontroly, ještě platné, a s ohledem na zákon o účetnictví, který prováděl tyto směrnice do maďarského práva.
- 10 Ohledně pravomoci Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) k odpovídání na předběžné otázky předkládající soud zdůrazňuje, že své otázky založil na obecných zásadách unijního práva, které byly rozvinuty zejména judikaturou Tribunálu a které jsou v současné době obsaženy také v článku 6 SEU.
- 11 Podle rozsudku Soudního dvora ze dne 26. února 2013, Åkerberg Fransson (C- 617/10, EU:C:2013:105), když vnitrostátní soudy musí kontrolovat soulad vnitrostátních právních předpisů nebo opatření, jimiž se uplatňuje unijní právo, se základními právy, může — a, případně, musí — v této souvislosti položit Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 267 SFEU. Podle kritérií stanovených Soudním dvorem v rozsudku ze dne 6. října 1982, Cilfit a další (283/81, EU:C:1982:335), je to nezbytné tehdy, když otázka, která vyvstala, je relevantní, když ustanovení unijního práva, o něž se jedná, nebyla dosud předmětem výkladu Soudního dvora, nebo pokud správné použití unijního práva není stanoveno tak jasně, že neponechává prostor pro důvodné pochybnosti.
- 12 Co se týče prvních dvou požadavků, předkládající soud vysvětluje, že soulad použití zásad vyjmenovaných v zákoně o účetnictví s ustanoveními článků 2 odst. 3 a 31 odst. 1 Čtvrté směrnice Rady ze strany daňového orgánu se dotýká věci samé, a proto jsou otázky relevantní. Soudní dvůr rozvinul hojnou judikaturu ohledně zásad právní jistoty, práva na spravedlivý proces a přiměřenosti, která se nicméně opírá o zcela odlišné skutkové a právní otázky, a proto je namístě konstatovat, že ustanovení unijního práva, o něž se jedná, nebyla dosud předmětem výkladu ze strany Soudního dvora.
- 13 Ohledně porušení zásady (ochrany) legitimního očekávání poplatníků, možnost dovolávat se této zásady závisí podle judikatury Soudního dvora na charakteru očekávání, která poplatníci mají (objektivní aspekt) a na tom, zda dotčená strana skutečně důvěřuje tomu, že existence nezměněné situace trvá (subjektivní aspekt). Proto Soudní dvůr zkoumá, dříve než cokoli jiného, na jedné straně to, zda očekávání dotčené strany má objektivní základ, a zda mohla důvodně dospět k určitým očekáváním, a na druhé straně, zda se tato důvěra mohla v nějaké formě navenek projevit. V tomto ohledu není judikatura maďarských soudů jednotná. Podle předkládajícího soudu nelze očekávat, že by poplatník, aniž došlo k

zásadním legislativním změnám, změnil svou účetní praxi, pokud daňový orgán tuto praxi nezpochybnil poté, co ji vyčerpávajícím způsobem přezkoumal. Kúria (Nejvyšší soud, Maďarsko) naproti tomu zdůraznil, že opřít se o zásadu legitimního očekávání, která zajišťuje ochranu proti budoucím změnám, nebo uplatnit výhodnější zacházení, je možné pouze tehdy, když je zde nějaké rozhodnutí nebo faktická okolnost. Skutečnost, že daňový orgán nevydal žádné rozhodnutí, tedy neznamena, že shledal účetní praxi poplatníka správnou. Proto co se týče objektivních a subjektivních požadavků týkajících se zásady legitimního očekávání, praxe uplatňovaná členským státem neodpovídá doktríně Acte Clair stanovené v rozsudku ze dne 6. října 1982, Cilfit a další (283/81, EU:C:1982:335), to znamená, že neexistuje správné použití práva, které by nenechávalo prostor pro pochybnosti. Problém právního výkladu, který vyžaduje použití zásady legitimního očekávání, má nezpochybnitelně vliv na rozhodnutí ve věci co se týče jejího merita, a proto je relevantní a není možné ji rozhodnout, aniž by byla položena předběžná otázka.

- 14 Ve svých úvahách ohledně první a druhé předběžné otázky předkládající soud zdůrazňuje, že zákon o účetnictví nestanoví žádnou hierarchickou podřízenost mezi účetními zásadami. Všechny normy jsou podřízeny jediné zásadě, podle níž musí být vedeny účetní knihy takovým způsobem, aby finanční informace, která se podle nich vytvoří, vytvořila pravdivý a úplný obraz o majetkové a finanční situaci, a o příjmech podniku. Vycházíme-li z toho, základem daně právnických osob může být pouze výsledek skutečné činnosti. Za tím účelem má poplatník právo vybrat si z několika možných takovou účetní metodu, která se mu jeví jako nejvhodnější pro dosažení stanoveného cíle, a která je nejlépe použitelná na jeho finanční operace. Ať už je použita účetní metoda jakákoliv, musí být poplatník schopen prokázat výsledek své činnosti.
- 15 Daňový orgán vyvodil své závěry výlučně ze zásad časově rozlišeného účetnictví a předkládání ročních účetních závěrek, aniž by zohlednil zásady, které jsou vyjmenovány v zákoně o účetnictví a ve Čtvrté směrnici rady, a které jsou mezi sebou velmi úzce svázány, a aniž by zohlednil účetní politiku MARCAS MC, neodhalil však žádnou jinou nesrovnalost. Předkládající soud se informuje o praxi vnitrostátního daňového orgánu, jaká byla v případě, že hospodářská činnost, která se promítá také do předchozích nebo následujících hospodářských období, opírá se o daňové přiznání jakožto základní pravidlo mezi jinými účetními zásadami, a vychází z účetních metod vybraných poplatníkem, to znamená, že realizoval změnu účetních položek, což vyvolalo daňový rozdíl kvalifikovaný jako daňový dluh v roce, který byl předmětem přezkumu, zatímco v předchozím nebo následujícím roce před rokem, který byl kontrolován, je zde daň zaplacená jakožto přeplatek, aniž by to však změnilo sazbu daně ve vztahu ke dvěma uvedeným po sobě jdoucím rokům, neboť daňový orgán nenapadá celkovou částku daně. Daňový orgán, přestože je právně možné tak učinit, nerozšiřuje svůj přezkum na roky bezprostředně předcházející či následující roku, který je předmětem přezkumu, jež jsou rovněž zvolenou zásadou ovlivněny. Pokud by podrobil přezkumu několik účetních období, nemohl by konstatovat existenci daňového rozdílu.

- 16 Má-li poplatník možnost uplatnit cestou daňové autokorekce částku přeplatku vytvořenou v roce, do něhož přezkum nezasahuje, pouze jej to zbavuje povinnosti platit daňový nedoplatek dvakrát, nezbavuje jej to však povinnosti platit pokutu a úrok z prodlení.
- 17 Co se týče jeho názoru na třetí a čtvrtou předběžnou otázku, předkládající soud zdůrazňuje, že částka stanovená daňovým orgánem jako daňový dluh, byla odvedena dokonce ještě před splatností. Současně daňový orgán nevzal v průběhu kontroly prováděné ve vztahu k roku, o který se jedná, na vědomí skutečnosti obsažené v dodatečném daňovém přiznání, které již byly uvedeny, ani změny v hospodářském roce, k němuž se tato kontrola vztahuje. V posuzované věci to vedlo k tomu, že závěr z kontroly nereflektuje skutečný výsledek činnosti MARCAS MC, neboť tato společnost nemohla uplatnit vůči dluhu z roku 2013 přeplatek z roku 2012.
- 18 Co se týče zásady legitimního očekávání, předkládající soud zdůrazňuje, že jako výsledek předchozí kontroly provedené v sídle MARCAS MC uvedl daňový orgán do protokolu založeného ve spise, že vedení účetnictví ze strany MARCAS MC bylo provedeno v souladu s ustanoveními starého LPGT. Podle toho daňový orgán nejenže implicitně vzal na vědomí účetní praxi MARCAS MC, nýbrž se vyslovil příznivě k jejímu souladu s právem. Navíc byla předmětem zmíněné kontroly výslovně a výhradně stejná hospodářská činnost, která je předmětem tohoto řízení.
- 19 Předchozí LPGT zároveň spojuje s různými kontrolami různé právní důsledky: zatímco kontrola daňových přiznání provedená po jejich podání se týká již uzavřených účetních období, jejichž právním důsledkem je poté, co již byla kontrola zahájena, to, že poplatník se již nemůže odvolat na daňovou sebeočistu, a daňový orgán nemůže provádět dodatečné kontroly, ostatní typy kontrol nemají takové právní důsledky a v případě, že je zjištěna nesrovnalost, daňový orgán může zahájit kontrolu po podání daňových přiznání.
- 20 Za těchto okolností lze názorové rozdíly mezi maďarskými soudy shrnout tak, že zatímco podle předkládajícího soudu objektivní požadavek pro uplatnění zásady ochrany legitimního očekávání je splněn tehdy, pokud daňový orgán nepřezkoumává v průběhu jakékoli daňové kontroly prováděné ve vztahu k předchozím rokům účetní metodu poplatníka tak, že ji později shledá rozpornou s unijním právem, Kúria (Nejvyšší soud) nepovažuje za přijatelné jako důvodně očekávatelné ani závěry z kontroly provedené po podání daňových přiznání, které jsou vedeny ve vztahu k uzavřeným účetním obdobím. Za těchto okolností předkládající soud očekává, že se objasní, zda v případě, že se daňový orgán nevyjádřil k účetní metodě poplatníka, to znamená, že tuto metodu nepřezkoumával, lze vycházet z toho, že toto představuje objektivní skutečnost, jež zakládá legitimní očekávání poplatníka, že jeho praxe nepřezkoumávaná daňovým orgánem, je v souladu s právními normami, nebo zda je k tomu v každém případě nutné, aby tu ze strany daňového orgánu byl nějaký pozitivní úkon, opatření nebo rozhodnutí. Kromě toho je také nutno vyřešit otázku, zda z

pohledu použitelnosti zásady ochrany legitimního očekávání mají právní relevanci jednání nebo mlčení správních orgánů, které zakládají legitimní očekávání poplatníka, a zda je nutné, aby bylo možno uplatnit tuto zásadu, aby poplatník učinil nějaký právní úkon v rámci neměnného právního řádu, nebo zda k tomu, aby byl splněn subjektivní požadavek, stačí také to, že poplatník v důvěře, že jeho postup, v jehož uplatňování pokračuje, je správný, a nemění se.

PRACOVNÍ DOKUMENT